

*Hoe die boden totten coninck Kaerle quamen
ende haer boetscap deden.*

[49]

[12ra] Die boden sijn terstont op haer peerden gheseten, so langhe ridende dat si ter plaetsen quamen daer si coninck Kaerle met soemighe van sijn heeren vonden, totten welcken, sonder van hair peerden te stane, Fausairt sprack, segghende: “De seer machtige ontsiende coninck Bellygant ontbiet u mit ons dat ghi terstont sonder verdrach tot hem comt bervoets, mitten blooten hoofde, ende brinct hem uwe croone, uwen hals onder sijn sweert uut reckende tot een teeken van onderdanicheit, ende also doende sal hi u in ghenaden ontfanghen. Maer eest dat ghi niet terstont en comt onsen grooten god Mahon aenbeden, so sijt dies zeker dat hy u sal doen ontleden, ende in u kercke van Sint Denijs sal hy stellen den god Mahon, ende alle die ghene die den selven niet aenbeden wyllen sal hi van den live laten berooven.”

Als coninck Kairle dese woerden verstont, veranderde hem die verwe zijns aensichts van innigher gramschap ende sprack met fellen woerden, segghende: “Rasch van hier, valsche ongeloovyghe honden! Segt Belligant, den snooden vervaerden katijf, dat ick zijn dreyghen noch sijn goden niet eenen rotten appele en achte! Ende eest datti mi inden strijde verwacht, eer twelef daghen dat hem leet wesen sal dat hi mi ghedreycht heeft. Ende wairt sake dat ghy gheen boden en waert, ic soude u levende laten villen!”

Als de boden coninck Kaerle dese woerden hoorden spreken, waren si soe vervaert dat sy en wisten waer bliven. Fausaert was van coninck Karels ghesichte soe vervaert dat hem mits dien de cortsen ain quamen ende Justimon meende zijns [12rb] sins ghemissen uut vreesen. Aldus sijn die twee boden van daer ghesceyden ghelijck een loof bevende, van daer rijdende, mits der grooter vreesen die si hadden dat hen conynck Kaerle navolghen soude. De welcke eer si inder tinten van Belligant quaemen meer dan hondertwerf omme saghen, want si altijd meenden dat hen coninck Kaerle volchde, mits den welcken sy noyt en rusten voer dat si quamen in die tinte van Bellighant, tot den welcken sy om die groote vervaertheyt niet een woert spreken en konden.

Als Belligant sach dat si also vervaert waren, vraechde hi henlieden wat hen ghebrack, segghende: “Wat ghebreect u, ghy boden? Wilt mi dat segghen sonder verdrach!”

Ende een weynich daerna bestonden sy met een luyde stemme te roepene, segghende: “By Mahon, heer coninck, ghi sijt seer qualijck beraden dat ghy hier oyt quaemt. Eest dat ghi ons ghelooven wilt, ghi sult morghen vroech terstont met alle u heyr van hier vertrecken ende reysen in u lant, van dair ghi coemen sijt. Seer stout ende ontsien es conynck Kaerle. Hy en acht u noch u volck niet eenen rotten appele. Ende ghi moecht wel segghen dat ghi gheluckich sijt, eest dat hi u met vrede laet. Wi en hebben noyt felder wreder mensche ghesien. ’t Es een oprecht helsche duyvel! Gheen mensche ter werlt so stout die hem ghestoort saghe, hi en soude vervaert wesen. Vraecht dat Fausaert, die met mi gheweest heeft, want van vervaertheden es [hem] den cortse aencomen.”

“Dat es [w]aerachtich,” sprac Fausairt, “ende al wilde mi iemand geven de werelt van goude root, ick en soude niet noch eens in sijn tinte riden, [12va] want ’t en es gheen mensce, maer ’t es een recht helhont!”

Belligant, Fausairts woerden verstaende, waende van nidigher quaetheyt verwoeden, swerende dat hi coninck Kaerlen soude doen hanghen oft levende villen. Mittien greep hy eenen grooten stock ende wilde die twee boden slaen, maer dye coninck Maerchille belette dat, tot Bellygant segghende: “Bi mijnder trouwen, broeder, ghi hebt onghelijck, want Fausaert van vervaertheden ghecregen heeft den cortse, van den welcken hy desen dach niet ghenesen en sal.”

“Dat en sal ick,” sprack Fausaert, “so langhe als ick dincke op coninck Karels ghesichte.”

“Pact u van hier!”, sprack Belligant. “Dat u de duyvel wech moet voeren, dat ghi so vervaert sijt van eens mans gesichte. Bi Mahon, also en sal mi de snode katijf niet ontcomen, maer ick sal met alle mijn macht eer vyer daghen riden hem besoecken.”

“Bi Mahon, ick sal u helpen,” sprack Marchille.

Nu sal ick van den Sarazinen swyghen ende scriven van coninck Kaerle, die tot zijn baroenen over Belligant claecht, mit screyenden ooghen beclaghende die doot van synen neve Roelant, segghende: “Och lieve

neve, waerdy noch levende, Belligant en soude niet so stout wesen mi te bevechten.”

De hertoghe Naymes dat hoorende, vertrooste den coninck terstont, tot hem segghende: “Ghenadighe heere, ’t en es niet goet dat ghi u dus seere bedroeft, want daer doer en moechdy uwen neve Roelant niet wederomme verwerven noch oock de Sarazinen verwinnen, maer uwe volck moedeloos maken. Daer omme biddick u, heere, doet mynen raet. Ontbiet Galien Rethore dat hi u te hulpen [12vb] come met alle sijn volck! So sal hi wreken de doot van sinen vader Olyvier, want doer hem moghen verwonnen ende verslaghen worden de coninck Belligant ende Marchille, sijn broedere.”

Van desen woerden was de coninck Kaerle seer wel te vreden, segghende: “Hertoghe Naymes, uwen raet sal gescien. Als wi gheten hebben sal ic aen Galien senden dat hi my te hulpen come.”

Den maeltijt wort terstont in zyn tente bereyt, daer sijn baroenen, princen ende heren by hem ter tafelen geseten sijn om hem gheselschap te houden.